

Állítsd meg az időt!

Anna egy életvidám, barátságos és kedves jelenség. Bár életkora alapján serdülő, mégsem tartozik a kiállhatatlan természetű, ingadozó hangulatú és hirtelen haragú kamaszok közé. Nyugodt és kiegyensúlyozott. Jó a közelében lenni vagy egyszerűen csak ránézni. Önzetlen, szívből jövő mosolya vidámsággal tölti el a fáradt lelkeket, derűt varázsol a komor arcokra és kiszínezi a szürke hétköznapiakat. Igazi szeretem emberke. Olykor azonban ő is magányra vágyik. Arra, hogy csak a saját gondolatait hallja. Ilyenkor szívesen bújik el az őt fürkésző tekintetek elől az iskola folyosójának egy félreeső szegletében vagy húzódik meg kint az udvaron egy fa árnyékában.

Így volt ez aznap is. Reggel vidáman érkezett meg a sulihoz. Mint mindig, most is előzékenyen és udvariasan nyitotta ki a bejárati ajtót, hogy maga elé engedje a vele egy időben érkezőket. Felnőtteket, tanulókat egyaránt, s csak miután valamennyien bementek, lépett be az épületbe ő maga is. Határozottan, céltudatosan vágott neki a napnak. Fel a lépcsőn, végig a folyosón egészen a tanterem ajtajáig. Útközben lepörgette fejében az aznap rá váró, sőt megoldandó (nem is akárhogyan) feladatok listáját, kiosztott néhány szelíd pillantást, és bezsebelte az értük járó hálás visszajelzéseket. Az osztályba érve leült a helyére. Kipakolta a cuccait és végignézett a „sorstársain”. Az arcokon nyoma sem volt izgalomnak vagy drukknak, de még csak bizonytalanságnak sem. Pajkos jókedv uralkodott.

- Úgy látszik, mindenki tud mindent – gondolta Anna.

Akkor talán ma nem is kell kitekeredett testhelyzetben írnom a felmérőt, kitennem a dolgozatot a pad szélére, vagy úgy átnézni, miután végeztem, hogy azt a mögöttem ülő is jól láthassa? Szuper.

Hátra fordulva azért felmérte a terepet, és mosolyogva nyugtázta, a vidám kis csapat tagjai egymás között természetesen már lejátszották (persze csak a biztonság kedvéért), kinek van a legnagyobb szüksége a segítségre, ha mégis elakadna a székér.

Becsengettek. Elkezdődött a munka, a megpróbáltatások sora,

a számonkérések hada, a Na jó. Egyszerűen csak kezdetét vette a tanítás. A percek hol vánszorogva, hol villámgyorsan álltak össze órákká, az órák pedig ennek megfelelő ütemben töltötték ki a délelőttöt. Anna igyekezett minden pillanatban tökéletesen helytállni, így nem csoda, ha most kimerülten, elkalandozva ül egy padon a telefonjával a kezében. Még visszavan ugyan egy órája, de az majd csak később kezdődik, és készülnie sem kell rá (átolvasni az anyagot, felidézve ezzel az előző este tanultakat). Van hát végre egy szusszanásnyi ideje csak magára. A kedvenc együttesére, a zenéjükre. Dalaik hallgatása közben egy egészen más, egy megismerni vágyott világ részesévé válik a fiatal lány. Ahogy ő szokta mondani: a távol ilyenkor oly

kép forrása:
shutterstock.com - 1819436942

közel kerül hozzá. Elképzei, ahogy huszonevésen néhány évig ott fog élni (miután az egyetemen megtanulta a koreai nyelvet). Mert igen. Anna nem egy átlagos tini. Neki határozott tervei vannak a jövőjét illetően, és nem riasztja az a valós tény sem, hogy a megvalósításukért bizony sokat kell tanulnia, dolgoznia. Megértette és elfogadja, hiszen várja Dél-Korea.

Dél - Korea, Stray Kids. Istenem, csak már ott tartana!

- Hé! Dobd vissza a labdát légyszi!

Labdát, milyen labdát? Én? - emelte fel a fejét Anna a hangos felszólításra. Egyáltalán mikor kerültetek ide mögém a pályára? - tűnődött merengve a lány. Labda - Korea. Korea – labda – cikázott a fejében e két szó, de együtt nem sok értelmét találta.

- A labda! Ott! - türelmetlenkedett az előbbi hang.

Labda. Értem. Mivel azonban Dél-Korea nem a szomszédban van, eltartott egy darabig, amíg a felismerést tett követte, azaz, amíg Anna kalandozó lelke a Távol-Keletről újra visszaért a testébe. Ezt valószínűleg a fiúk is észrevették, ezért újra rázendítettek:

- Gyorsabban légyszi! Mindjárt mennünk kell!

Labda. Oké. Anna tétován indult el a "szökevény" irányába, melyet most már ő is észrevett, de nem igazán állt szándékában szaporázni a lépteit. Egészen addig, amíg meg nem látta, hogy egy számára ismeretlen srác is arra tart. Ekkor úgy érezte, ha már felállt, legyen értelme a dolognak. Lassú kocogásba kezdett, mire a fiú átugrott a palánkon, és futásnak eredt.

- Na ne már! - húzta fel az orrát Anna, és most már ő is futott. Mindent beleadva, mert azért ez már kihívás a javából. Tessék, itt van! - rúgta oda a csodálkozó fiúhoz a labdát.
- Dik! - nevetett fel hangosan a vesztes. Kösz!

Egy pillanatig senki sem mozdult, mindketten csak álltak mosolyogva. Egyikük talán azért, mert nem hitte el, hogy egy lány lefutotta, a másikuk pedig azért, mert jólesett szusszanni egyet a verseny után.

- Egyébként Alex vagyok - szólt vissza a fiú, miután megtett néhány lépést a pálya felé.
- Nagyszerű. Legalább tudom, kit győztem le - válaszolta Anna huncutul, majd elégedetten sétált oda a padhoz. Leült néhány pillanatra, de az ábrándozást már nem folytatta. Mennie kellett órára.

Másnap reggel ugyanúgy kezdődött a nap, ahogy eddig is szokott. Egy dolgot kivéve. A folyosón, útban az osztálya felé a lány megpillantotta az ismeretlen ismerőst. Ismeretlen, mivel korábban sohasem látta, ismerős, hiszen tegnap bemutatkozott. Egymásra mosolyogtak. Talán még mindig a találkozásuk körülményein mulattak mindketten, de ez cseppet sem számított. Jóleső érzés volt számukra újra látni egymást, és ha a folyosót nem töltötte volna be abban a pillanatban, ahogy egymás mellé értek az óra kezdetét jelző dallam, valószínűleg beszédbe is elegyednek. Így viszont sietniük kellett, és csupán egy rövid üdvözlésre volt idejük. A kacérság azonban ráült még erre a gyors szíára is, így biztosak voltak abban mindketten, hogy ez nem az „Isten veled!” volt. Fognak ők még beszélgetni is.

Annának rengeteg kérdése lett volna, de ami a legjobban érdekelte: honnan került elő egyáltalán ez a fiú és mikor? Csak akkor történhetett - gondolta, amikor ő beteg volt, azaz az elmúlt két hétben. Tuti. Ő lassan 8 éve koptatja itt, ebben az intézményben az iskolapadot, de még egyetlen egyszer sem látta ezt a szemtelenül aranyos szempárt. Volt azokban a csibész zöldes barna tekintetekben valami, ami nem hagyta nyugodni a lányt. Olyan érzése volt, mintha saját tükörképét látta volna szembe jönni magával, valahányszor találkoztak. Alex ugyanolyan mosolyalbum volt, mint ő, csak kissé zsványabb kiadásban. Ezt az utolsó megállapítását arra alapozta, hogy a pedagógusok, akik ismerték a fiút, ha kedvesen is, de óva intették tőle a lányt. Angyalbőrbe bújt ördöggént emlegették. Annának persze ez az észrevétel egy cseppet sem szegte a kedvét. Továbbra is szeretett volna többet tudni róla. Olyan rossz mégsem lehet - nyugtatta magát. És egyébként is tud ő magára vigyázni. Bajba sodorni egészen biztosan nem hagyja magát, hiszen tanulni ezután is ugyanolyan becsületesen fog, továbbra is tisztelettudó és kedves marad. Elég erős egyéniségnek tartva magát inkább úgy gondolta, veszíteni valója a másik félnek van. Méghozzá a hírnevét, mely szerint szinte kezelhetetlen. Majd ő megneveli – mosolygott magában Anna, valahányszor eszébe jutott a fiú.

És mit ad Isten? Néhány napon belül valóban sikerült egymás közelébe keveredniük. Ráadásul úgy, hogy most egyikük sem rohant sehova. A folyosónak ugyanazon a szakaszán várták a becsengetést. Anna egy padon ült, és látszólag nagyon elfoglalt volt. Egy tankönyvet lapozgatott, persze érezte, hogy a fiú őt nézi. De most nem merte felemelni a fejét. Most, hogy végre adott volt a lehetőség, naná, hogy bepánikolt. Nem úgy a fiú. Alex addig-addig lopta a távolságot, mígnem Anna elé került. Egy darabig némán állt a lánnyal szemben, majd váratlan lépésre szánta el magát. Hirtelen becsukta a lány kezében lévő könyvet, és kikapta a kezéből.

- Muti, mi fontosabb nálam? - forgatta a kezében Alex a zsákmányt.
- Nem mindegy?! - csattant fel Anna és felugrott, hogy visszavegye a könyvet a fiú kezéből. Alex azonban villámgyorsan a háta mögé dugva a tudomány szavait, kettőt hátralépett.
- Nem adom vissza, csak ha hozzám jössz barátnőül.
- Tessék?!- értetlenkedett Anna.
- Gyorsan, gyorsan! Válaszolj, mert mindjárt csengetnek! - vigyorgott a kamasz.

Anna szerette volna nyakon vágni ezt a szemtelen, kiállhatatlanul magabiztos srácot, de a keze nem engedelmeskedett. Amikor pedig szemeibe nézett, az előbbi haragja is egy csapásra elszállt.

Csak állt vele szemben némán, mint a megismerkedésük pillanatában, és nem értette, mi is az pontosan, amit ő jelenleg érez. Haragudni akar, mégis mosolyognia kell. Arra sem volt képes, hogy nyugalmat erőltessen magára, lábai remegtek, és kicsúszni érezte alóluk a talajt.

- Hozzám jössz?- hangzott el újra a kérdés, de most már kedvesen, és a könyv is Anna kezében landolt.
- Én - kezdte mondandóját a megszeppent lány, de befejezni nem tudta, mert megszólalt az a bizonyos zene. Anna ennek most különösen örült. Megkönnyebbülten sóhajtott fel, mert fogalma sem volt arról, mit mondjon erre a meglepő kérdésre.
- A hallgatás beleegyezés - tért vissza Alex a jól ismert zsvány stílusához, és sarkon fordult, majd eltűnt a tanteremben.

Anna is elfoglalta a helyét az osztályban, de még mindig az előbbi néhány percben történtek hatása alatt állt, vagyis ült, de ez jelenleg cseppet sem lényeges. Súlyként nehezedett a lelkére a fiú egyenes és lényegre törő kérdése, és most először esett meg vele az a számára elfogadhatatlan dolog, hogy megért lépést, sőt egyáltalán dimenziót tartani az órán elhangzottakkal. Össze volt keveredve, a kuszaság érzése pedig ismeretlen volt számára. Mindig egyértelműen tudta, hogy mit és mikor szeretne csinálni, de az előző szünet eseményei miatt a jelen és a jövő szálai kissé összegubancolódnak látszottak. Mondhatnánk úgy is, hogy porszem került a gépezetbe. A porszemet pedig, aki a szívében és a gondolataiban fellépő zavarért felelős, Alexnek hívják. Erről nem volt szó! Ez nem ér. A terveiben egyelőre nem szerepeltek a pasik, fiúk, srácok. Tök mindegy, hogy nevezzük őket. Egyik sem, mert a lényeg, hogy ugyanazt jelentik: PROBLÉMÁT. Csupa nagybetűvel. Mint amikor a ballagásokon elhangzik, a nagybetűs élet kifejezés. Amire készen kell állnunk. Ő pedig még nem állt és nem is áll készen. Ilyen szinten egészen biztosan nem.

- Csak azok az igéző szemek ne lennének! - sóhajtott Anna. Az a huncut mosoly, az az aranyos pofi, az a minden - folytatta az ábrándozást a lány. Most mi tévő legyek? Help me

Sok ideje azonban nem maradt a töprengésre, mert a 45 perc hihetetlenül gyorsan elrepült, és az a szeleburdi "sorscsapás" újra ott állt előtte az ajtóban. Anna sehogy sem tudta volna elkerülni a találkozást, ezért egyenesen Alex felé indult. A fiú odalépett hozzá, és mielőtt a lány megszólalhatott volna, mesélni kezdett a napjáról. A mairól, az eddigiekről. Mindenről, ami csak eszébe jutott. Dőlt belőle a szöveg. Megállíthatatlanul mondta a magáét, és persze közben kérdésekkel bombázta a lányt is, melyekre választ várt. Valóban, igazán, és amikor Anna belekezdett a mondandójába, Alex figyelmesen hallgatta végig. Nem csoda hát, ha egyszer csak azt vették észre, hogy olyan felszabadultan beszélgetnek, mintha évek óta ismernék egymást.

Attól a naptól fogva egyre többször lehetett őket együtt látni, és egyszeriben úgy váltak egymás hétköznapijainak a részeseivé, hogy azt ők maguk sem vették észre. Teljesen természetes volt számukra a másik közelsége, és a kötetlen sztorizgatás. Mindketten imádták a hangot, mely a történeteket mesélte

nekik, és mindennél szebb volt az a mosoly, melyet a történetek az arcokra varázsoltak. Kimondatlanul is tudták, hogy ez a kapcsolat köztük, különleges. Érezték, hogy így ketten egy egységes egészet alkotnak.

A jó és a rossz szövetsége, jin-jang – kacsintottak olykor össze komiszul – amikor egy-egy tanár megszólította őket, és viccesen felőlük érdeklődött, hogy mi ez a nagy harmónia.

Anna ekkor már egyáltalán nem érezte úgy, hogy az az érzés, amit korábban számításon kívül hagyott, pontosabban csak későbbre ütemezett, megnehezíti vagy éppen felborítja a terveit. Sokkal inkább azt, hogy erőt adnak a megvalósításukhoz. Folyamatosan jó kedvű volt, és már nem volt szüksége “saját időre” sem. Gyönyörű és színes lett minden napja.

- Van térkép?
- Hm?!
- Elvesztem a szemeidben – vigyorgott Alex.
- Jaj, de kis vicces valaki! - mosolygott Anna.
- Hát, éppeeee nem – hajtotta le a fejét a fiú.
- Hogyhogy? - kérdezte Anna mit sem sejtve.

Alex ekkor megfogta a lány kezét, és megkérte, üljön le vele egy kicsit a padra, mert mondani szeretne valamit. Anna érezte, hogy most szó nélkül kell engedelmeskednie. Nem fér bele sem ugratás, sem ironikus megjegyzés, mert valami nagyon bántja a fiút. Tette hát, amit a megérzése diktált. Egymás kezét szorítva ültek le a padra. Alex pedig sóhajtott egy mélyet,

kép forrása:
hu.pinterest.com/pin/724446290030924294/

de továbbra sem nézett a lányra. Földre szegezett tekintettel kezdte el a mondandóját. Anna ekkor már tudta, hatalmas a baj. Még sohasem látta ilyennek a barátját. Soha. Akkor sem, amikor pedig indokolt lehetett volna, hiszen több rossz jegyet is bezsebelt aznap. Alex arról is mindig vidáman, szinte harsogva számolt be neki, mert úgy vélte, sírással sem tud már változtatni rajta. Ennél fogva felesleges bármilyen szomorkodás. Most azonban valami miatt a szavai olyanok voltak, mintha nem is akarták volna elhagyni az ajkát. Erőtlenek és alig hallhatóak. Annának nagyon kellett figyelnie, hogy megértse őket.

Bárcsak ne értette volna! Bárcsak ne is ment volna aznap iskolába! Bárcsak ne vele történne ez az egész! Bárcsak minden BÁRCSAK NE! - re változott hirtelen. A könnyei csendesen indultak meg szomorú, bánatos, de még így is gyönyörű szemeiből. Végigfolytak kipirult arcán. Egy ideig megpihentek szája szegletében, majd fájdalmasan hullottak alá az ölébe. Próbálta eltitkolni őket. Elhajtotta a fejét az ellenkező irányba, mintha ott nézne valamit erősen, de Alex pontosan tudta, hogy a lány mit érez. Átült Anna másik oldalára, és gyengéden letörölte a könnyeit. A lány a fiú vállára hajtotta a fejét, Alex pedig átölelte a megtört lelkű lányt. Hosszú percekig maradtak így, szótlánul. Egészen addig, míg Alex egy irdatlan örülségre nem

szánta el magát. Felpattant, és az éppen akkor megszólaló csengőszó dallamára táncra perdült Edit nénivel, a felső tagozat legszigorúbb tanárával, aki éppen az órájára sietett. Néhány lépés után azonban a meglepődött oktató játékosan paskolni kezdte a bolondos kamasz feje búbját a kezében lévő papírlapokkal. Valószínűleg kijavított matematikadolgozatok voltak azok, melyek most Alex buksiján táncoltak. Kiszabadulva a rögtönzött koreográfiából a pedagógus még mosolyogva visszaszólt:

- Irány órára, Tubicáim!

Anna sírva kacagott, mert Alex ugrabugrálva indult el az utasításnak megfelelő irányba. Minden harmadik szökkenés után azonban visszafordult, hogy lássa, elérte-e a kívánt hatást, illetve intett a lánynak, hogy kövesse. (Emlékezett rá, hogy most egymás melletti termekben van órájuk.)

- Tubicám, jer, mert elkéssel! - szólt oda a lánynak biztatón.

Anna nagy nehezen összeszedte magát, legalábbis a fizikai valóját, mert a lelke annál a gondolatnál, hogy Alex a jövő héttől nem ebbe az iskolába fog járni, egyszerűen kiszakadt a testéből. Egyelőre elképzelni sem tudta, de nem is igazán akarta, mi lesz vele ezután a fiú nélkül. Kinek a lüke beszólásait fogja lecsapni, megkontrázni, kit ugrat majd a szünetekben? Alex annyira más volt, mint a többiek itt a suliban. Alapvetően mókás figura, viszont nem viccel el mindent. Komolyan is lehetett vele beszélgetni. Erős támaszává vált Annának ebben a néhány együtt töltött hétben, és ez fordítva is igaz volt. Alex ki merte mondani, fel mert vállalni, hogy Anna a legjobb barátja. Neki olyan dolgokat is el mert mondani mindenféle mérlegelés nélkül, amit a szüleinek csak hosszas örlődés után, vagy még úgy sem.

Mi lesz most? Hogyan tovább? Vannak persze lehetőségek szép számmal a mai világban arra, hogy egymástól távol élő emberek tartani tudják a kapcsolatot, de azért azok nem ugyanazok, mint a személyes találkozások. Egészen biztosan használni fogják őket, mert a teljes elszakadásnál még az is jobb, de így elmaradnak a kergetőzések a pályán egy-egy beszólás után, és eltűnik a közelség varázsa is. A mosolygó zöldes barna szempár és a csibészes mosoly a kamerán keresztül már nem ugyanolyan, hiszen benne van az elvesztés fájdalma. A HIÁNYZOL érzése.

kép forrása:
br.pinterest.com/pin/784189353882946004/

De ilyen az élet. "Kihúzza néha alólam a széket" - idézte fel Anna keserűen egy sláger szövegét (Soulwave: Minden tévedésem). Majd visszagondolt arra az időszakra, amikor Alex még csak egy, a terveiben nem szereplő személynek, szeleburdi bajkeverőnek számított. Most pedig ő az, aki nélkül zavarosnak tűnik

minden, és aki, ha akaratlanul is, de megtanította neki, milyen az, amikor iszonyúan hiányzik valaki. Tétován, kedvetlenül járja sorra nap, mint nap az iskolának azokat a részeit, ahol a fiúval nem is olyan régen még rengeteget nevettek. Most fázik a lelke minden közös helyükön, és csak arra tud gondolni, hogy legszívesebben visszaforgatná az idő kerekét. Szeretné újra és újra átélni az együtt töltött perceket még olyan áron is, hogy távolabb kerül Dél-Koreától és az álmaitól.

Tíz keserves hét. Ennyi telt el azóta, hogy Alex letörölte Anna arcáról a bánat könnyeit. A lány napjai ugyanúgy telnek, mint mielőtt megismerte a fiút. Szívából jövő mosolya jellemének tiszta éke jelenleg is, de azt egyedül csak ő tudja, mennyivel nehezebb és üresebb a szíve nélküle. Lelki társ nélkül.

Kósa Csenge Luca

8. c

Zalaegerszegi Petőfi Sándor Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola